

Jandre Drmić je neumorni desakralizator stvarnosti napućene svetinjama: ako ima ičeg očekivanog u svoj toj proizvodnji misaonih i leksičkih neočekivanosti, onda je to činjenica da iza svake njegove zbirke aforizama ostaje solidno groblje skršenih spomenika.

Paradoks karakterističan za umjetnost aforizma, međutim, jest da takvo nemilosrdno razaranje nastaje kao posljedica djelovanja najfinijih alata. Refleks pobune naprosto nije dovoljan: potrebno je, najprije, imati specifični talent koji će omogućiti da se rafinirana tehnologija uopće stavi u pogon jer aforizme, žalimo slučaj, nije moguće naučiti pisati.

Ova zbirka izabranih aforizama, svojevrsni kondenzat njegova novijeg stvaralaštva, pokazuje da je Drmić tokom godina svojom satiričkom aparaturom zahvatio široki spektar tema i bez milosti ismijao bezmalo svaku obogotvorenu veličinu i proslavlenu pošast što se stuštila na ove prostore pod izbaviteljskom krinkom. Ako bi, međutim, trebalo tražiti temeljno gorivo koje pokreće njegov autorski nerv, rekao bih da je to sumnja.

Štoviše, moguće je i cjelokupan opus sagledati kao veselu i prkosnu apologiju skepse, što je za aforističara nužni vid mentalne higijene, preduvjet za otpor prisili i konzumaciju osobne slobode. Čini se da je nevjerica jedino u što Drmić iskreno vjeruje, a u naročito efektnim samoironijskim rukavcima ova zna progredirati i do sumnje u samu sumnju (na primjer u aforizmu:

Uvijek se kolebam oko iznošenja sumnji.) Pisac na taj način zadržava eksteritorijalnost u odnosu na društveni metež, regularno kuljanje strasti i naplavine gadosti što ih nanose masovno usvojene dogme. Riješen po svaku cijenu obraniti prostor svoje slobode, s isukanim srednjim prstom kojim šalje obavijest da sistem na njega pouzdano ne može računati, on ispisuje svojevrsnu himnu nesudjelovanju. U jednom od bisera iz ove knjige čak i u ispovjednoj formi: Moj cilj je ne doći na start.

Čitatelj zainteresiran za pitanja slobode ne mora to doslovno shvatiti. Nije baš svaki start crni vrag. Preporučujem mu, dakle, da krene od početka knjige i čita Jandru Drmića polako. Užitek neće izostati.

Viktor Ivančić

ISBN 978-953-55367-6-5

9 789535 536765 >

Cijena 100 kn.

Jandre Drmić JANDRENALIN IZABRANI AFORIZMI

Jandre Drmić

JANDRENALIN

IZABRANI AFORIZMI

Jandre Drmić

Jandrenalin

(IZABRANI AFORIZMI)

2021.

JANDRE DRMIĆ
jandrenalin

VLASTITA NAKLADA
copyright©Jandre Drmić

OBLIKOVANJE KORICA
Mario Jurjević

KARIKATURE
Josip Kovačević- Enco

OBLIKOVANJE TEKSTA
Maja Pauković

TISAK
Studio Moderna

Zagreb, 2021.

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i
sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem _____--

ISBN 978-953-55367-6-5

Jandre Drmić

Jandrenalin

(IZABRANI AFORIZMI)

*Opsjena vazda dopire dalje od
sumnjičenja.*

La Rochefoucauld

Himna nesudjelovanju

Ravnamo li se po jednoj od boljih definicija aforizma, onoj Aleksandra Baljka, po čijem je sudu aforizam „dribling duha na malom prostoru“, Jandre Drmić bez sumnje spada među naše najveće driblere. „Naše“ u toj konstataciji podrazumijeva teritorij jezika na kojemu se mlijeko preljeva u mleko, pisac u pisca... i obratno. Hoćemo li ga usporediti s Maradonom, Sliškovićem ili nekim trećim kanonskim simbolom driblerske virtuoznosti, doista je svejedno, jer je na spomenutom teritoriju, kako god okreneš, igrača njegova kalibra manje od prstiju na jednoj ruci.

Tome treba dodati nezgodnu okolnost da se u polju satiričnih aforizama – kao i kod satire općenito – teško uspostavlja nešto poput „solidne sredine“ ili „zadovoljavajućeg prosjeka“, jer je riječ o žanru bez milosti: ili je stvar uspjela, ili je čista katastrofa. A samo ono što je uspjele moguće je procjenjivati, vrednovati, sortirati, pa onda i rangirati po kvaliteti. Sve ostalo je stvaralački ambis, tragedija neostvarene komike, koja će prije izazivati bol u želucu nego ravnodušnost. Hoću reći: loš satirični prilog mnogo će žešće diskreditirati svog autora nego promašeni novinski članak ili dosadna pripovijetka, što je rizik s kojim nevjeste pune samopouzdanja u pravilu ne računaju.

To, doduše, neće smanjiti prevlast satirične makulature u domaćim antologijama, povijesnim pregledima ili obaveznim naslovima školskih lektira, ali to je neka druga priča, koja govori o kanonizatorima i tvorcima kriterija za konstrukt „nacionalne kulture“, o smrknutoj čeljadi koja, ako već i pripušta osmijeh u zonu „reprezentativne književnosti“, poslovično preferira izrugivanja na sigurnu kartu. Zanimarimo li to, pa ovdašnju satiričku tradiciju sagledamo usprkos, a ne zahvaljujući naporima dotične kulturne garde,

uzmemo li dakle u obzir ono što u tom satiričnom korpusu doista vrijedi, Drmić već decenijama leprša za dva-tri koplja više od njegovih boljih ostvarenja.

No, koga to rečeni duh zapravo dribla?

Dribla općeprihvaćene norme, dakako, zadane obrasce ponašanja i mišljenja, okoštale mentalne rutine, ideološki nametnute imperative i sustave vrijednosti, masovno usvojene stereotipe i predrasude, matrice po kojima se utvrđuje i ovjerava kolektivna poslušnost, u najkraćem – dribla vladajuću vjeroispovijest, bila ona religijskog ili svjetovnog utemeljenja.

Osobito je takva rabota dojmjljiva u zemlji čija je svjetovno-politička realnost nakrcana svom silom pseudoreligijskih kultova i nedodirljivih tabua – kao što su (barem u zadnjoj historijskoj etapi) hrvatska država, hrvatska nacija, veličanstveni oslobodilački rat ili Najdraži pokojnik ispod čijeg se brončanog šinjela sve to izleglo – dok krotko građanstvo kruži oko te mitske građe sa strahom u tabanima, kao po jajima. Radovi iz satiričke manufakture našeg aforističara – obilježeni nenadmašnom duhovitošću, lucidnošću, jezičnom zaigranošću i blaženim manjkom respekta prema autoritetima – u tom smislu nadolaze kao neprestano artikuliranje krivovjerja. Jandre Drmić je neumorni desakralizator stvarnosti napućene svetinjama: ako ima ičeg očekivanog u svoj toj proizvodnji misaonih i leksičkih neočekivanosti, onda je to činjenica da iza svake njegove zbirke aforizama ostaje solidno groblje skršenih spomenika.

Paradoks karakterističan za umjetnost aforizma, međutim,

jest da takvo nemilosrdno razaranje nastaje kao posljedica djelovanja najfinijih alata. Refleks pobune naprosto nije dovoljan: potrebno je, najprije, imati specifični talent koji će omogućiti da se rafinirana tehnologija uopće stavi u pogon – jer aforizme, žalimo slučaj, nije moguće naučiti pisati – a zatim i spremnost (ili je bolje reći strast?) za upuštanje u iscrpljujuće mentalne treninge i duge seanse jezične kombinatorike, sa senzorima isukanim na sve strane, što je odlika probranih, onih koji su voljni žrtvovati štošta, ponekad i vlastitu taštinu, radi težnje perfekciji i predanosti literarnoj askezi. Bez tih pretpostavki teško će se roditi „dribling duha na malom prostoru“.

Da bih to makar ovlašno ilustrirao, poslužit ću se vlastitim iskustvom. Rukovodeći se svojim novinarskim obavezama i opsesijama, tokom godina sam ispisao na desetke tekstova koji su se, ovim ili onim povodom, bavili propagandnom zloupotrebom ratnih stradalnika, nastojeći raskrinkati službene patničke naracije i popratne manipulacije, izložiti kritici modele konstituiranja žrtvoslovnih zajednica, prepoznati memorijalne i komemorativne forme ratnoga huškanja, čak sam nadugo i naširoko razvijao tezu o ekonomiji nacionalne srdžbe gdje se poginuli sunarodnjaci investiraju u buduća krvoprolića... a onda naletjeh na Drmićev aforizam koji glasi: Žrtve rata se prevrću u robu.

Ne mislim, naravno, da je moj novinarski trud bio nepotreban (naprotiv, u tom pogledu sam savršeno miran, a i ne znam na što bih pametnije bio utukao vrijeme), no, realno gledajući, sve što sam dotad o toj temi nadrobio, stranice i stranice sadržajnog, borbenog, argumentiranog i sa strašću isporučenog štiva, gotovo je bez ostatka stalo u tu jednu kratku rečenicu – Žrtve rata se prevrću u robu.

– s tim da je ova efektnije domišljena i da neusporedivo manje dosađuje čitaocu. Dakle: šest riječi, jedno majstorski ispušteno slovo. Velika vještina.

Čuvena konstatacija Tome Bebića da je aforizam „roman koji je napisao lijenčina“, koliko god bila zavodljiva, u tom pogledu navodi na krivi trag, te bi – kada već spominjemo dosjetke koje upućuju na odnos najkraće i najduže književne forme – prije vrijedilo uzeti u obzir misao Mihaila Genina: on veli da je aforizam „roman iz kojeg je izbačeno sve nepotrebno“, što će reći da se do željenoga rezultata dolazi viškom, a ne manjkom uložena napora. A kada je postignuti rezultat vrhunski, kao u gore navedenom primjeru, igra duha i filigranski jezični rad dovode do začudnog stapanja tehnike, poetike i etike: pomno osmišljenom intervencijom, ispuštanjem samo jednog slova, razoriš općepoznatu izlizanu frazu, proizvedeš nagli obrat i dadeš joj potpuno drugo značenje, i to takvo da ogoliš vladajuću bezočnost, skrivenu upravo iza laži fraze, jer je – eto razloga da se piščev tehničko-poetički postupak ukaže kao etički čin – banalni okvir klišeja uvijek kolijevka zlodjela.

Uzgred budi rečeno, može djelovati neobično da u zemlji čija akademska i kulturna elita toliko često kleči i moli pod oltarom nacionalnog jezika – koja o jeziku njeguje patetični mitski govor, pridaje mu magična svojstva i smatra ga najizdašnjim izvoristom nacionalnog identiteta (da ne spominjemo posezanja za teškim lektorskim oružjima kako bi ga zaštitila od ugroza, zagađenja i tuđinskih utjecaja) – aforistička umjetnost biva potpuno bagatelizirana i šutnuta na marginu, da dakle izostaje ozbiljan tretman istinskih jezičnih inovatora, onih koji proširuju mogućnosti opjevane

svetinje i izvlače iz nje maksimume. No, nesporeduma zapravo nema: osim što se trude pretvoriti živo tkivo u relikviju, a onda tu relikviju opasati bodljikavom žicom, ovlašteni čuvari nacionalnog jezika ne podnose da ovaj bude isplažen. Stoga će se Ministarstvu kulture RH, recimo, teško dogoditi da otkupi za biblioteke poneku knjigu Jandre Drmića, čovjeka koji popravljajući krvnu sliku hrvatskoga jezika i daje mu puni smisao, kada je već u prilici ta sredstva uložiti u vagone polupismene i (iznad svega) bezopasne literarne bižuterije.

Ova zbirka izabranih aforizama, svojevrsni kondenzat njegova novijeg stvaralaštva, pokazuje da je Drmić tokom godina svojom satiričkom aparaturom zahvatio široki spektar tema i bez milosti ismijao bezmalo svaku obogotvorenu veličinu i proslavljenu pošast što se stuštila na ove prostore pod izbaviteljskom krinkom. Arogancija vlasti, halapljivost moćnika, nacionalistička isključivost, religijska i ideološka zatucanost, državotvorna mitomanija, malograđanski konzervativizam... sve su to za duhovita driblera na malom prostoru predmeti neobuzdane sprdnje, a ponajprije ljudska glupost kao vladajuća sila, podjednako zastupljena među upravljačima i onima kojima se upravlja.

Ako bi, međutim, trebalo tražiti temeljno gorivo koje pokreće njegov autorski nerv, rekao bih da je to – sumnja. Štoviše, moguće je i cjelokupan opus sagledati kao veselu i prkosnu apologiju skepse, što je za aforističara nužni vid mentalne higijene, preduvjet za otpor prisili i konzumaciju osobne slobode. Čini se da je nevjerica jedino u što Drmić iskreno vjeruje, a u naročito efektinim samoironijskim rukavcima ova zna progredirati i do sumnje u samu sumnju (na primjer u aforizmu: Uvijek se kolebam oko iznošenja

sumnji.) Pisac na taj način zadržava eksteritorijalnost u odnosu na društveni metež, regularno kuljanje strasti i naplavine gadosti što ih nanose masovno usvojene dogme. Riješen po svaku cijenu obraniti prostor svoje slobode, s isukanim srednjim prstom kojim šalje obavijest da sistem na njega pouzdano ne može računati, on ispisuje svojevrsnu himnu nesudjelovanju. U jednom od bisera iz ove knjige čak i u ispovjednoj formi: Moj cilj je ne doći na start.

Čitatelj zainteresiran za pitanja slobode ne mora to doslovno shvatiti. Nije baš svaki start crni vrag. Preporučujem mu, dakle, da krene od početka knjige i čita Jandru Drmića polako. Užitak neće izostati.

Viktor Ivančić

AFORISTIČAR I KARIKATURISTIČAR – ČARLIJEVI ANĐELI

Plodovi mora

(ZAGREB, 2008.)

*Komično je intuicija apsurdna i
izgleda mi beznadnije od tragičnog.*

Eugene Ionesco

Samo se velikani mogu uzdići do dna svoje bijede.

Iz teksta iščitavamo dramu likova. Drama autora je na margini.

Kada umrem, bit će to veliki gubitak za mene.

Iza svakog uspješnog homoseksualca uvijek stoji jedan muškarac.

Razumljivo je da mafijaši čvrsto vjeruju u Boga, jer, tko ih ometa, Bog ga uzme.

Smišljam priču o smrti. Već imam kostur.

Novi bogataši igraju golf. Čežnja za zavičajnim pašnjacima?

Nemoralni se prostituiraju. Moralni im iznajmljuju sobe.

Samokritika: premalo griješim.

Daske koje život znače – reče vlasnik pilane.

Moramo naći neko srednje rješenje – reče hermafrodit.

Na Zemlji nas ne drži samo sila teže. Ipak, to mora biti neka teža sila.

Mrtvački kovčeg je tako fino poliran da se svatko može ogledati u njemu.

Kako naći djetelinu sa četiri lista? Stoka sve poždere!

U laži su kratke noge. Dakle, stabilna.

Gledam kartu svijeta. Nigdje me nema.

Balkanski doprinos drami? Tragedija u kojoj
pogibaju gledatelji.

Slavska duša je tako otvorena i široka da u nju
stane svakojaka brutalnost.

Nije on papak. On je kompletna svinja.

Astronomi su dokazali postojanje svemirskog
kanibalizma. Veća galaktika proždire manju. „....
kako na nebu, tako i na Zemlji“.

O ljudima govorim blago i dobro. Tako je moj govor nježan i kratak.

Da je đavo u paklu pozitivna ličnost, Lec je shvatio na Zemlji.

Svakoga dana rađaju se novi problemi – reče ravnatelj rodilišta.

Bogu božje, caru carevo, a i vrag dođe po svoje.

Pijane i lude Bog čuva. Ali ne u većim skupinama.

Ja sam lijep, ja sam jak, ja sam mudar, ja sam dobar. I ja sam sve to otkrio - kaže Lec . Ja sam lijep, ja sam jak, ja sam mudar, ja sam dobar. I nisam ja sve to otkrio – kaže Drmić.

Ima tako dobrih ljudi da se o njima već za života može govoriti kao o pokojnicima.

Političar – izuzetno stresno zanimanje za građane.

Kako ne biti optimist?! I kriminalci dolaze na vlast demokratskim putem.

Da je škola zanimljiva, ne bi trebala biti obavezna.

„Petre, ti si stijena“, a i sljednici su od kamena.

Imamo divno more, otoke, obalu, vode, planine...
ukratko, sve u čemu sami nismo sudjelovali.

Došao je k sebi, ali se nije dugo zadržavao.

Pošto vjera premješta brda, crkvene
velikodostojnike bi trebalo angažirati u
cestogradnji.

Zabrinut sam glede svog nacionalnog identiteta.
Pušim ko Turčin, pijem ko Poljak.

Mali narodi se moraju izboriti za suverenost kako bi slobodno mogli birati gospodare.

Mali broj narkomana oslobodio se ovisnosti provukavši se kroz ušicu igle.

Crvenokošce su istrijebili debelokošci.

Priča o ništavilu: što je, tu je.

Budite ustrajni, uporni, radišni... Samo tako ćete ostvariti profit svom poslodavcu.

To što je narod loše volje, zasluga je predstavnika narodne volje.

U Splitu sam osjećao nemir pa sam preselio u Zagreb. Kad tamo, opet ja.

Kužim zagovornike nataliteta. Što nas je više, bit ćemo jeftiniji.

Dobra logistika vojniku omogućuje da pogine sit.

Općiti s ovcom je prekšajno djelo. Zaklati ju, nije.

AgreCIA. AgreSORY.

Kolege satiričari! Nemojmo uzbuđivati svećenike.
Ta nismo djeca.

Nema kolektivne odgovornosti. Molim, jedan po
jedan. Svi će doći na red.

Žene kojima cvjetaju ruže sigurno ne žive s
vrtlarima.

Mudrost dolazi s godinama. Ali... samo
mudracima.

Što nihilistima stoji na putu? Ništa.

Socijalni slučaj? Žalim slučaj!

Ljudski mozak ne može riješiti tajnu ljudskog mozga.

Oni koji zabrinuto upozoravaju kako se zaboravlja da je kršćanstvo u korijenu Evrope, tvrde da je Evropa pokvarena iz korijena.

Ima tako otvorenih društava da uopće nema ulaza.

Krenuo sam putem razuma i uvidio da nemam kondicije.

Tako je erotična da me boli kurac.

Narodi koji žele Oca, moraju računati s nasiljem u obitelji.

Monogamija je put od strastvenog dijaloga do unutarnjeg monologa.

Sudska praksa je preuzela iskustva turističkih agencija. Veće skupine imaju popust.

Oglas: mijenjam polovnu pobjedu za novi poraz.

Našao sam četiri djeteline s jednim listom.

Otac Bračanin, majka Zagorka. Djeca govore
čakajski.

Neki povjesničari su tako drski da uopće ne
uvažavaju želje naroda.

Najviše se isplati kupovati ljude. Požurite, količine
su ograničene.

Bio je tako agresivan i bučan da smo s olakšanjem dočekali minutu šutnje.

I kamen je proplakao kada je vidio kome će biti spomenik.

Kriminalcima nije mjesto među nama. Neka se drže elitnih četvrti.

Kada svećenici govore o Evropi bez Boga, treba ih pohvaliti za samokritičnost.

Nacionalni heroji su dobri, hrabri, pravični, meka srca, skromni... baš kao junaci lektire za djecu.

Talent je 1%, a rad 99% umara.

Arapci imaju samoubojice, a Amerikanci samo ubojice.

Dvije trećine čovjeka je voda. I, što je na taj omjer dvije litre vina dnevno.

Radnicima zabranjen pristup na Markov trg.
Dobrodošli su samo oni iz dostave.

Svi negdje žure, trče, rade... moram ljenčariti za petoricu.

Od žalosne činjenice da ljudi loše stoje s vremenom, žalosnija je da vjeruju kako će to riješiti s vremenom.

Aforizam mora, kako je rekao Karl Kraus, „natkriliti istinu“. Što to znači? Ako kažem da su političari kriminalci, to nije nikakav aforizam. To je samo istina.

Kada vidim sve te dobrostojeće neznalice oko sebe, pitam se kako ja nisam uspio kapitalizirati svoje neznanje.

Sinoć sam ženi izrekao mnogo oštrih riječi. Srećom, nije bila u blizini.

„Sutra je novi dan“, zvuči kao prijetnja.

Ako se o ratnim zločinima otvoreno govori oni se neće ponoviti do sljedećeg rata.

U politiku, najgorima je omogućen ulaz. Rezultat: nema izlaza.

Kler priželjkuje renesansu srednjeg vijeka.

Papa bi, o neophodnoj pomoći gladnima, trebao govoriti tako silovito da njegov glas dopre i do Vatikanske banke.

Mizantrop – individua bez talenta za površnost.

Aureole na sniženju

(ZAGREB, 2010.)

*Poznajem pjesmu, poznajem tekst
Poznajem autorsku gospodu;
Znađem, oni potajno piju vino
A javno propovijedaju vodu.*

Heinrich Heine

Teorija: teza-antiteza-sinteza. Praksa: teza-antiteza-proteza.

1941. – 1945., 1991. – 1995. Mrtve sezone.

Lažno svjedočenje pred sudom može imati neugodne posljedice. Istinito – pogubne.

Kaže da se lišio svih želja. To izaziva sumnju čak i kao epitaf.

Kradu se čak i poklopci za šahte. Našem čovjeku ništa nije teško.

Kada nacija zbija redove, oslobađa se prostor za masovne grobnice.

Vrijeme je pregazilo urare.

Jedni kažu: pisac s jakom porukom. Drugi: nerealizirani poštari.

Nemamo pisanu satiru, a imamo karikature.

Imati ili biti? Biti će da je imati.

Reklamiraju ekološko gnojivo. Što bi to moglo biti? Čisto govno.

Politika je kurva. Nije to za žene.

Sasvim je razumljivo da se velika pozornost posvećuje kreacijama vojničkih odora. Ipak su to manekeni smrti.

Logori su tako mučna tema da i satiričaru ponestane bodljikave žice.

Ma koliko ga kuhali, sumnjičavac ostaje žilav.

Ernesto Sabato kaže da je ljubav „suodnos dvoje ljudi u kojem jedno uvijek beskrajno pati dok se drugo, u isto vrijeme, beskrajno dosađuje.“
Pretpostavljam da ono prvo beskrajno pati jer se drugo beskrajno dosađuje.

Ukrali su mu skupocjeni automobil za koji je godinama morao krasti.

Kada je riječ o naoružavanju, govori se o trci, a kada je riječ o razoružavanju, nema žurbe.

Ja i biznis. Pa meni se ni bumerang ne bi vratio.

Vozača koji proveze kroz crveno treba kažnjavati dok ne pozeleni.

Što ovca ima od poskupljenja vune?

„Strah i drhtanje“ vode nas do „Pojma tjeskobe“, a to su „Stadiji na životnom putu“ do „Bolesti na smrt“.

Fizičari kažu da će „prodrijeti u um Boga“. Poslije toga, vjerujem, da će prodrijeti i u um susjeda.

U mojoj kući se zna red. Djeca su na prvom mjestu, a ja sam odmah iza mačka.

Jedan od scenarija govori o ratu zbog vode. To nije uspio shvatiti nitko za šankom.

Pravo na nesreću imaju svi. Tragedija je samo za odabrane.

Kain je dokaz da ni Božja administracija ne može bez žiga.

Proveo sam blagdane iz snova. Sve sam prespavao.

Radnici gradske službe skupljaju lišće, a šefovi organiziraju opadanje.

Najbrojnija rasa? Tabula rasa.

Ženio se šest puta. Gospodar prstenova.

Sve smo veseliji. Raste potrošnja antidepressiva.

Glupa je, ružna i zla. I još je nečija bolja polovica.

Veli čuvena manekenka da pije dvije-tri litre vode dnevno. Život je look i voda.

Poznati modni kreator se ubio. Smrt se uvijek nosi.

On je takav škrtac koji bi, da se odluči ubiti strujom, čekao jeftinu tarifu.

Do siromašnog naroda dopiru samo jeftine misli.

Malo smo glupi, malo umni.

Svjetlost ima najveću brzinu, a glupost masu.

Ako je život komedija, što je sretni ishod?

Pijanci, iz razumljivih razloga, ne mogu biti ni na kakvoj liniji.

Ja se žderem. Ti se ždereš. On se ždere. Mi se žderemo. Vi se žderete. Oni žderu.

Volio bih biti slavan i nepoznat.

Toliko ga je bilo u medijima, pod reflektorima, da je morao završiti na promatranju.

„Nismo granatirali!“ – odgovorio je kao iz topa.

Žene manje zarađuju. Ali više troše.

Žena ga nikada nije ulovila u nevjeri. Pažljiv suprug.

Tko zna koliko ih je prije Kolumba otkrilo Ameriku.
Samo, nisu se znali vratiti.

Jedan se uglednik tako napio da se izbljuvao na
javnom mjestu. Ali, ne sumnjam da će svoj ugled
povratiti.

Nakon ljeta u hladu, formirali su vladu u sjeni.

Među filozofima ima ratnih huškača. Njihov filozofski razvoj vodio ih je od Platona do plotuna.

U grčkoj tragediji, junak shrvan sudbinom poludi. U tragedijama dvadesetog stoljeća luđaci opsjednuti mišlju da ih je sudbina poslala, čine da mnoštvo poludi.

Tisuće i tisuće srušenih kuća. Za sljedeći rat ostali su samo čvrsti temelji.

Uvijek se kolebam oko iznošenja sumnji.

U Propovijedima, Maister Eckhart kaže da „Bog nosi teret svih ljudi.“ Razmišljao sam o tome dok smo iskrcavali kamion cementa.

Kao dječak, želio sam biti svetac. Poslije sam shvatio da mogu i na druge načine biti beskoristan.

S mišljenjem je kao s ronjenjem.Što se ide dublje, otpor je jači.

Kada se čovjek isplače, lakše mu je. Stoga sve vlade svijeta koriste suzavac.

Misao se oštri, rečenica brusi, riječi čekićaju, osjećajnost je eruptivna... čitam li to književnu kritiku ili Glasnik kovača.

Pozvali su me da vikend provedem u Beču. Zašto putovati? Pa vikend je i u Zagrebu.

Na Zemlji živi 194 vrste majmuna, a samo jedna se ljuti kad je se tako nazove.

Liječnica mi je očistila ranu alkoholom. Volim
kada mi struka potvrdi da alkohol liječi rane.

Svećenicima koji kritički govore i o Crkvi,
nadređeni dodjeljuju tihe mise.

Njemu su prepustili organizaciju logora jer je za to
imao žicu.

Dobro smo se slagali u masovne grobnice.

Maslinarstvo u Eskima

(ZAGREB, 2013.)

*Ima pisaca koji već na dvadeset
stranica mogu izraziti ono za što su
meni katkada potrebna
čak dva retka.*

Karl Kraus

Ne mogu govoriti o svojim manama. Pišem
aforizme, a ne romane.

Socijalni položaj pisca: piši propalo.

Ako je pisanje terapija, onda je pisac bolesnik.

Knjige se znaju naći u smeću, ali i smeće u
knjigama.

Idealna kombinacija: pisac koji nema što reći i
čitatelj koji ne želi ništa čuti.

On piše nadugo, naširoko i nažalost.

Napisao sam priču o ljubavi. Kratku priču.

Pošto moje knjige nigdje ne prolaze, zaključio sam da su neprolazne vrijednosti.

Nije dobio glavnu ulogu pa glumi žrtvu.

Svoje strasti drži na lancu. Seksualna pomagala nabavlja u željezariji.

Kada žena prvi put svom muškarcu kaže „konju, majmune, svinjo...“, e to je onaj moment kada bajka prelazi u basnu.

Voljeli smo se ludo, a rastali racionalno.

Ona ima toliko muških hormona da joj se sve može reći u brk.

Muškarac koji mahnito trči za ženama, nesretno je zaljubljen u sebe.

Žene traže iskrene muškarce koji će im govoriti ono što žele čuti.

Kad mi je žena rekla da je nekakvu kremu platila 800 kuna počeo sam se raspitivati koliko košta kremiranje.

Žena me ostavila. Najgore je prošlo.

Izležavam se, jedem, pijem, navečer prošetam...
pasji život.

Stabilan brak? Dakle, nema izlaza.

Ako su djeca smisao života onda svaka budala može do smisla.

Parola aseksualnih: NE JEBEMO NIKOG!

Sa drugim narodima ne moramo živjeti u ljubavi,
ali, brate mili, ne moramo ni kao da smo u braku.

Komparacija užasa: rođenje, život, smrt. A još
prijeti i uskrsnuće.

Pakao, to su drugi ja.

Ma nisam ja neki mračni tip. Zapravo, rijetko.
Samo kad mislim.

Moj cilj je ne doći na start.

Što se mene tiče, demografska slika je dobra sve dok sam ja živ.

Ja dementan? Ma zaboravite!

Kada sam pijan lupio glavom o zahodsku dasku, shvatio sam što znači napiti se do daske.

Kada se dobro napijem, muka mi je. Ali ne toliko kao kada se dobro otrijeznim.

Od crvenih mi se zacrni, a od crnih crvenim.

I Božja čestica je riješena prije one moje u katastru.

Zamijenio sam dan za noć. Danju spavam, a noću ne radim ništa.

Sakramenti su tako poredani da čovjeku poslije ženidbe preostaje samo posljednja pomast.

Crkvi su vraćene zgrade, zemljišta, šume... Šume?
Zar ne bi bilo u redu da one pripadnu partizanima.

Svijet bez granica omogućio bi nesmetani protok gluposti.

Markiz de SAD.

Nije nam dano, prije smrti, počivati u miru.

Organizirani kriminal je samo za Velike Hrvate.
Mali krađu spontano.

Mrakov trg.

Delikventi pretukli mađioničara. Razbili su iluziju.

Nemaju kruha?! Neka jedu zastave.

Put u mahnitost posut je aplauzima.

Borba za prava invalida traži cijelog čovjeka.

Najgore što čovjeka može snaći je bolest. Na drugom mjestu je zdrav život.

Stoljeća borbe za slobodu govora završila su
trijumfom brbljanja.

Atraktivni sportski događaji spajaju ljude, a sve to
osiguravaju jake policijske snage.

Otvaram prozor da uđe malo svježeg zagađenog
zraka.

Duboko u svakom od nas krije se... mora da je
nešto strašno kad se krije.

Dosta nam je osrednjosti. Od sada će se to zvati
izvršnost.

Kako su od komunista nastali nacionalisti?
Križanjem.

Šimun Petar je zanijekao da je Isusov učenik. Ni
on nije volio školu.

Kažu da su prvi kršćani živjeli u katakombama pa
je u tradiciji Crkve veza s podzemljem.

Hrvatski doprinos kulinarstvu: guske u magli.

Hrvatska je demokratska zemlja. O tome nema
rasprave.

Dok je srca, bit će i aritmije.

Imaju li Hrvati smisla za humor? Pitanje je preteško pa bi ga trebalo skratiti „za humor”.

Činovnik sjedi, a plaća ide.

Hoćemo li danas raditi za bolje sutra? Bolje sutra!

Zašto mu reći da je glupan kada će on to pogrešno shvatiti.

Bela Hamvaš kaže da se „zabavom cijeli narodi mogu pretvoriti u idiote“. A ima naroda koji u pretvorbu mogu i bez zabave.

Po teritoriju, bili su to lokalni ratovi, a po bestijalnosti svjetski.

Hirošima, Nagasaki... eksplozija znanosti.

Sav je na iglama. Čeka dilera.

Omiljena igra mafijaša: pismo-glava. Dobiješ pismo i ode glava.

U borbi između čovjeka i bolesti pobjeđuje
farmaceut.

Ljudi su u pustinji stvarali gradove, ali i gradovi u
ljudima pustinje.

Ponio se kao životinja i uzvratili su mu kao
životinje. To je ljudski.

Jedni tvrde da su klauni izumrli, a drugi da ih ima
bar šest milijardi.

Zar baš svemu treba reći ne? Ne!

Optimisti iz Sodome

(ZAGREB, 2016.)

*Đavo je u paklu
pozitivna ličnost.*

Stanislav Jerzy Lec

Stanislav Lec: „Satira ubija, ne vrijeđa.“ Dakle, satira koja ne ubija, vrijeđa.

Satira je nemoćna nadmoć.

Naši primitivni preci živjeli su u pećinama, a onda su se civilizirali i jedni druge bacali u jame.

Čitajte svete spise. Nećete se pokajati.

Vidim – nisam slijep. Čujem – nisam gluh. Mislim – nisam pametan.

„Čovjek je uvijek na gubitku.“ Sjetio sam se ovog stiha iz Kurana pri izlasku iz kockarnice.

Lula mira? Hvala, ne pušimo.

Željezničari ženskari? Vaginaši.

Tako se napio da su ga čistačice našle ujutro na podu ureda. Nije se dao smesti.

Ni nacionalno gnijezdo se ne može sviti bez blata.

Koji su narodi genocidni? Samo oni kojima se ukazala prilika.

Brod u nevolji prvi napušta kapetan koji tone.

I vuci siti, i žrtve na broju.

Zaustavite progon paranoika!

Strijeljali su ljude i pucali od zadovoljstva.

Davno je sve krenulo nizbrdo. U grad.

Hamvas: „Ništa je jedino čega ima.“ Ne fali nam ništa.

Pitam se da li da pišem misaonu poeziju. Ne znam, nisam pametan.

Pišem dva romana: „Rat i krik“ i „Mir i bijes“.

Hrvati su naseljeni po cijelom svijetu, a rasuti u Hrvatskoj.

Dvadeset i prvo stoljeće? Kameno doba
senzibilnosti.

Čovjek je biće ljubavi. Svatko voli sebe.

Čudno raste terorizam. Posiješ ga u arapskim
zemljama, a on izraste u evropskim.

Predsjednik je već na pola godišnjeg odmora bio
toliko iscrpljen raznim aktivnostima da se morao
vratiti na posao.

Jede ga što pije.

Pijanac komunist? Srk i čekić.

Ako čovjek ima problema s alkoholom, nude se dva rješenja: ne piti, ili se ne trijezniti.

Oko moje – tepala je mama Kiklopu.

Imamo tijelo, a ne možemo reći ni da smo bez duše. Tako lelujamo između prostate i apsoluta.

Štivo za koje se svi otimaju? Oporuka.

Treba misliti na sve ljude. Samo tako se postaje mizantrop.

Lijekove pijem redovito jer sam redovito pio.

On je umjetnik u prosjačenju. Kapa do poda.

Provokativnom autoru državotvorni novinari su se obraćali linčno.

Gledam perilicu. Ima bolji program od televizije.

Mahao je nalazom psihijatra kao dokazom da je umjetnik istančanog nerva.

Ne libim se uspoređivati s velikanima svjetske književnosti. Pamćenje mi je slabašno kao Montaignea, znam popiti kao Faulkner, zaći u kasino kao Dostojevski...

Pjesnik pjeva: „pišem hrvatski, mislim hrvatski, govorim hrvatski, šutim hrvatski, živim hrvatski, dišem hrvatski, sanjam hrvatski...” Nesumnjivo, i sere hrvatski.

Spaljeno je tri milijuna knjiga, a neki još tvrde da nema književne kritike.

Moje vrijeme je prošlo – reče imperfekt.

U gradu imam brojne veze. Što tramvajem, što autobusom.

Gosti u studiju su bili toliko stari da sam se bojao hoće li emisija izdržati epitet „uživo“.

Hrvatska je toliko katolička da je i gospodarstvo na koljenima.

Puk na koljenima, kler na koljenicama.

Vjera premješta brda pa je razumljivo da kler
mijenja urbanističke planove.

Dobošar najavljuje javno smaknuće, a narod gori
od nestrpljenja.

Vrhovni iluzionist je u šešir ubacio svinje i
pretvorio ih u svete krave.

Premda je iza njega ostala spržena zemlja,
piromana još uvijek slave kao bakljonošu.

Da predsjednici i premijeri država nisu sumnjivi
tipovi, ne bi ih stalno pratili policajci.

Republika Hrvatska je podijelila toliko odličja da su ih dobili i oni s minimalnim zaslugama za propast.

Kada je sve izišlo na površinu, potonuo je.

Znam dvojicu Napoleona. Jedan je na psihijatriji, a drugi gradonačelnik.

Kod individualnog ludila čovjeku se oduzima oružje, a kod kolektivnog se dijeli.

Vratio se na svoje ognjište gdje je i spaljen.

Iz dijaloga alkoholičara: „A gdje si pio devedeset i prve?”

Rušenje spomenika je barbarski čin, a često je to i podizanje.

Novina koja ne potpaljuje vatru, gasi se.

U nogometu, sudac baca novčić, a igrači biraju stranu. Na sudu, igrači bacaju novčiće, a sudac bira stranu.

Između dva zla treba birati prolaz.

Depresivni ste?! Pa to je normalno.

Pošto „riječ pas ne grize“, naš stvaralački genij joj je dodao mater.

Životinje koje jedemo ubijamo sofisticirano.
Nismo stoka.

Kod nas nema monstruoze trgovine ljudskim organima jer se za sitne novce može kupiti cijeli čovjek.

Ksenofobija? Sklonost incestu?

Homo ludens u homo faber? Zaigrani i izigrani.

Čovjek je društveno biće. Takoreći, socijalni slučaj.

Demokracija je procedura koja nudi žrtvama da same biraju svoje egzekutore.

Gosti u studiju bili su toliko stari da sam strepio hoće li emisija opravdati epitet „uživo“.

Na poslovnom ručku ljudi se duže zadrže na poslu.

Kada čovjek ostari, bližnjima je dalje.

Vidim nove kadrove, a gledam stari film.

Ispunjavam križaljku. Ime Poglavnika upisujem u petu kolonu.

Trag prema organizatorima zločina vodio je tako visoko da je istražitelj završio na nebu.

Nikog se ne bojim – reče strašilo.

Zatvorenici žive u neljudskim uvjetima. A njihove
žrtve ne žive.

Romanopisac mora biti i u tjelesnoj kondiciji.
Jedan se penjao stepenicama dvadeset stranica.

Njegovi umjetnički nemiri su takvog intenziteta da
intervenira policija.

Znanost kaže da sam: voda 57%, bjelančevine
20%, masti 16%, minerali 6%, ugljikohidrati 1%,
...ukupno 100%. Ako vjerujem znanosti, mene
nema.

Prošao sam pakao – reče svjetski putnik.

Bio sam u Akademiji na Danu otvorenih vrata.
Ubio me propuh.

Bend heavymetalaca se raspao jer je pjevač
zahrđao.

Do četrdesete godine ništa nisam znao napraviti u
kući. Moj sin, već sa dvadeset ne zna ništa.

Biranje miss i mistera? Misterbiranje.

Nemojte me prekidati! Dok ste vi govorili ja, ne samo da vas nisam prekidao nego vas nisam ni slušao.

Satiričar je konstruktivan samo kad razara.

Skeptička jama

(ZAGREB, 2018.)

*Baviti se sobom već je loše;
baviti se vrstom, žarom
osjednutoga, još je gore.*

Emile Cioran

Ludaci žive u svom svijetu, a manijaci u našem.

Pišem knjige jer je to *jedini* način da bude onako kako ja kažem.

Prvi na stranačkoj listi je izjavio: „Najgore je iza mene!”

Litra će biti 8 dcl, kilogram 80dkg, metar 80cm... predstavljene nove mjere hrvatske vlade.

Među hrvatskimn intelektualcima mnogo je kandidata za državnog prijatelja broj jedan.

Nekada se robove kupovalo na sajmovima, a
danas se javljaju na natječaje.

Da u Hrvatskoj nađemo uran i on bi začas
osiromašio.

Zastupnik za govornicom muca i bunca. Odmah
prepoznate čovjeka iz naroda.

Šaljite djecu u vojsku. Tako ćete im osigurati i stan
i hranu i grob.

Država izdaje dozvolu za oružje. I za ubijanje.

Više se ne proizvode salonitne i olovne cijevi jer su materijali štetni za zdravlje ljudi, za razliku od materijala koji se koriste za topovske cijevi.

Ponekad poželim zagrliti cijeli svijet. Doista, ne valja pretjerivati s alkoholom.

Čovjek i magarac više znaju nego sam magarac.

U turističkim mjestima ti naplate čak i ideju ako je ostaviš da prenoći.

Kada čujem „ima nade“, pomislim: nema logike.

Odbio sam sudjelovati na književnoj tribini jer sam uvrijeđen što me nisu pozvali.

Muškarci na riječ „mržnja” pomisle na ovo i ono, a na riječi „ljubav”, samo na ono.

Zakonitu ženu ne spominjem u satiričkom tonu.
Ja sam hrabar čovjek, ali ne toliko.

„Ja nisam čovjek, ja sam dinamit”, rekao je Nietzsche i eksplodirao.

Naše školstvo? Doba krede.

Ponekad pogledam televizor, ali ga ne palim.

Moram se pohvaliti još jednim uspjehom. Izdavač mi je obećao objaviti knjigu čim skupim novce.

U starim dvorcima su duhovi, a u novim duhovnici.

Sadisti koriste razna seksualna pomagala.

Udvaranje je uspješno ako je rezultat opipljiv.

Svaki rob nađe svog kupca.

Bacamo hranu. To je neukusno.

Naša politika: kombinacija horora i pornića.
Hornić.

Svaki četvrti brak se raspadne. Neki se rastanu kao ljudi, a neki civilizirano.

I maslinove grančice mogu poslužiti kao šibe.

Nas pozivaju na razum?! Kakve budale!

Njegovo tijelo ima nešto od antičkog kipa. Mali pimpek.

Uloga pisca je ne glumiti.

Nisu svi političari isti. Mnogi su puno gori.

Jake ličnosti ne podnose jake ličnosti.

Izdahnuo je. Odahnuli smo.

Kako zločin može biti naš kada mi nismo svoji?

Jezični puristi ne ručavaju. Oni su za objede.

Nekada se na mjestu nesreće ne nađe nitko,
nekada netko, ali, čudo je da se na mjestu
nesreće zatekne četiri milijuna ljudi.

Političarke? Prijateljice moći.

Sloboda fašizmu znači smrt narodu.

Dida partizan, unuk ustaša. Pljunuti dida.

Za što smo se borili? Pst! To je državna tajna.

Nema više pljačkaša banaka. Opstali su samo pljačkaši iz banaka.

Pametan i dobar dečko, žalosna mu majka.

Kad nekog zaboraviš, on ti to zapamti.

Manjine, odjebite! – skandiraju liliputanci.

Crkva posluje tako uspješno da 2000 godina nitko nije dobio otkaz.

Nekad se, uz veliki rizik, bježalo iz države. Danas se, uz veliki rizik, ostaje.

Stali su na branik domovine. Eto posla za limare.

Ja vidim izlaz, ali žena mi ne da van.

90% TV-programa ne bih preporučio mlađima od 90 godina.

Naš najučinkovitiji stroj? Destroy.

Tisuću godina ste *vi* jahali nas, a sada ćemo tisuću godina *mi* jahati nas.

Stranka na vlasti je osudila sve totalitarne režime pa joj se ne može prigovoriti nedostatak samokritičnosti.

O seksu se više nauči u grupnom seksu. Više ljudi više zna.

Pjevačica sa snažnim halter-Egom.

Hrvatska je toliko korumpirana da i u brak možeš ući samo preko veze.

Može li to malo tiše?! Pa niste sami u svemiru.

I psi rata zakopavaju kosti u zemlju.

Kada vojnici ne bi ginuli, smatrali bi ih
nesposobnima.

Političke TV-emisije?! Potemkinova sjela.

Za molitveni doručak servirali su jaja pod bubrege.

Oni se rotiraju, a nama se vrti.

Sokrat je za svoju filozofiju dobio pehar.

Egocentrik se pita: Je li prije bila kokoš ili ja?

Zmija mi kaže „probaj“, a žena „samo probaj“.

U Hrvatskoj devedesetih izgorjelo je tri milijuna knjiga. Tada još nismo imali kanadere.

Jedni vjeruju da lijepa riječ željezna vrata otvara dok drugi više vjeruju eksplozivu.

Pučka religioznost je Bogu za plakati.

Ima zemalja u kojima je opijum religija za narod.

Školu treba prilagoditi našem društvu i osposobiti učenike da mogu samostalno krasti.

U školskim klupama je sve više socijalnih slučajeva, a za katedrom samo jedan.

Naši politički prvaci pred svjetskim moćnicima skidaju gaće. Takav je protokol.

Tako smo potentan narod da su i mladi i stari u kurcu.

Kažu da čovjek koristi 4% mozga. Je li to 100%?

Sado-mazo parovi se čvršće vežu.

...i živjeli su nesretno dok ih smrt nije sastavila.

Idealno ime za bosanski bend? Duram-Duram.

Inkvizitor je nesretnike smontirao u spravu za mučenje i rekao: „Ajmo malo protegnuti noge!”

Vidio je kako su sročeni aforizmi talentiranih autora, ali džaba – on i dalje piše.

Što seljačini znači urbanistički plan?!

Tvrdnju da je talent tek 1% ne jebem ni 2%.

Osumnjičeni je otprije poznat policiji. Još iz vremena dok je bio ministar.

Kratak je život narkomana. Igla i...konac.

Mnogi Hrvati, više od svojih žena, vole svastike.

Ubijani su i nevini civili. To se ne može pobiti.

Nacionalizam je ljubav prema mržnji.

Sudeći po nalazu, laborantica mi nije vadila krv
nego mast.

Zaustavite progon paranoika!

Urlanjem se ne može nadglasati muk žrtava.

Ratno vrijeme: 0 – 24.

Oštar, a tup.

A di će suzavac već na oko.

Vjenčanje je bilo kao iz bajke, a brak kao iz basne.

Bolest ne pita, ali doktor...

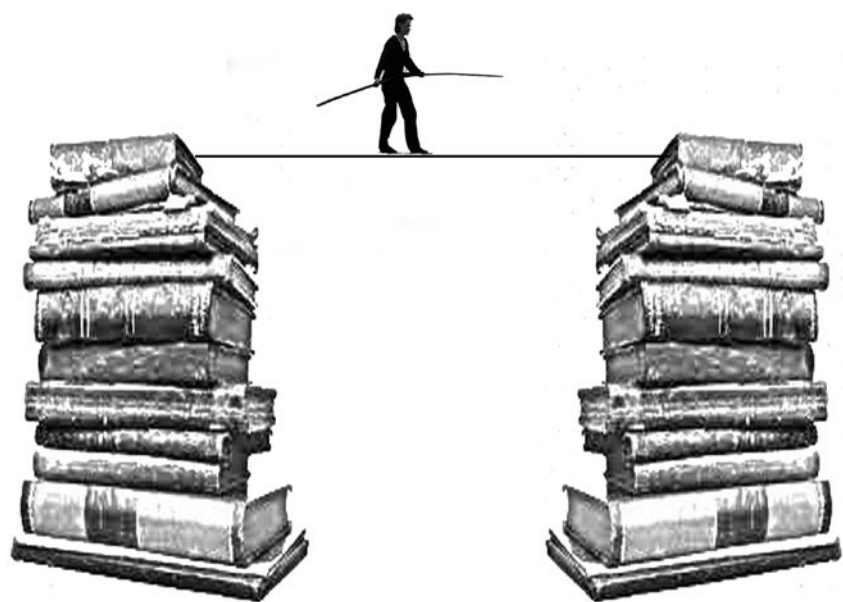
Danas me alkohol srušio. Ali već sutra je revanš.

Imam košulju tako staru da je već treći put ušla u posljednju modu.

Kvaliteta votke koju piju siromašni Rusi omogućuje im špiritualna iskustva.

Za celer iz materinog vrta imam samo jednu riječ
– bestceler.

Doista je lijepa. Šteta što nije naša.

Epo

Kalambure baruta

(ZAGREB, 2021.)

Mi, to je jače od nas.

Aleksandar Baljak

Ne bojimo se istine. Daleko je to od nas.

U laži su kratke noge pa dominira politika sitnih koraka.

Malo je poznato da ministar izvrsno igra tenis.
Poznatiji je po reketu.

Vlast banči, a narod se ne trijezni.

Naš doprinos političkom uređenju: demokratski feudalizam.

Naša demokracija je proces. Kao Kafkin.

Nakon regularnih izbora glasači su poništeni.

Na Markovom trgu ima svega...i markomana i
markomafije i...

Ostvario hrvatski san: jučer čoban, danas ban.

Uzeli su mlat i zbili redove.

Matirali su nas šahovnicom.

Na čelu nula nije jedan nego najveća nula.

Bio je to đavolski plan: dvjesto rogatih obitelji.

Izjava o stoki sitnog i krupnog zuba proslavila je
jednog mesara.

Kada ti mesar kaže „stoko“, je li to kompliment?

Ugledni kriminalac poslao arhimedovsku poruku policiji: „Ne dirajte moje krugove!”

Poduzetnik koji poznaje vođu ne treba knjigovođu.

Ne treba ostati bez zubi da bi se znalo kako desni grizu.

Narod ne možeš prevariti. On uvijek glasa za najbolja obećanja.

Čemu toliko policajaca na granici? Valjda osiguravaju mjesto zločina.

Rekao je: mrzim laž, licemjerje, podaništvo,
grabežljivost... Rekli su mu: mrziš sve što je
hrvatsko.

Naše zajedništvo demonstriramo kolektivnim
halucinacijama.

Od duhovnih pastira ovčama je vuna.

Da nam umjesto nade ulijevaju vino, bilo bi nade.

Do podne urla „ubij“, a od podne propovijeda
svetost života... do mraka.

Siromah iz kvarta mi govori da je jučer napravio uspješnu plastičnu operaciju. Skupio je dvjesto boca.

I siromasi imaju putra na glavi. Al' nemaju kruha.

Sirotinja se nema čega sramiti. Legalno je stekla sve što nema.

Nemate za zimovanje... nemate za ljetovanje... pa imate hrvatsko proljeće.

Službenik sjedi, a posao stoji.

A ima i takvih štakora koji se ukrcavaju na brod koji tone.

Krugoval je radio na crno.

Kad odložim novine, ruke su mi crne od papira, a glava od sadržaja.

Novinara koji ga je nazvao nepismenim tužio je za duševni bole.

Moćnici su pozvali novinare na večeru i pojeli ih.

Nije se uspio zaposliti na HTV –u. Smetnje na vezama.

Neugodnu istinu teško je ubiti. Lakše je ubiti novinara.

Završavajući emisiju, HTV – voditelj kaže:
„Nažalost, naše vrijeme je ograničeno.” Kao i ti – pomislih.

Žrtve rata se prevrću u robu.

I djeca političara su stradavala u ratno doba.
Najčešće zbog prebrze vožnje.

Nije poginuo džaba. Pokopali su ga o državnom trošku.

Čovjek svašta preživi. I agresore, i branitelje...

Napravili su budalu od njega. Više se nije dalo učiniti.

Eeevo zoore, biiit će mraaka...

Nepoznavanje zakona ne oslobađa krivnje nikoga osim sudaca.

Legenda do legende, heroj do heroja. Tu nema normalnog čovjeka.

Jadnik ne zna tko je, pa pita: „Znaš ti ko sam ja?”

Mlade učimo ljubavi u školi koju mrze.

U nastavi bi trebalo povećati broj sati vjeronauka.
Tako bi imali Školu za život poslije smrti.

Mudrost narodnih poslovice? Pa dobro, svatko može istrpjeti jednu rečenicu.

Kada pretendenti na unosne državne funkcije
ističu svoje katoličanstvo, hoće reći da su navikli
klečati.

Tko je *naš*, nije svoj.

Svijet ponovo upada u krizu. E, tu ih mi čekamo.

Svira himna, a meni se ne diže.

Ja sam sobomslikar.

Svatko nosi svoj križ. Kardinala je dopao zlatni.

Anđeli ne mogu pratiti svećenike. Mercedesi su brži.

Neka vas stvaralački promašaji ne deprimiraju. Pa i Svemogući je pokušao pa...

Kršćanstvo je prošlo put od progona do pogona.

Serijskim ubojicama se bavi policija, a vanserijskim povijest.

Tko glasa za militariste stavlja si šljam na glavu.

Rehabilitacija nevinog stradalnika poslije smrti je kao upućivanje leša u toplice.

Kaligula je patio od nesanice. A ni oni oko njega nisu mirno spavali.

Osnove nacionalizma: mi smo prvi, mrzimo druge, nema treće.

Mnogi viču: „Upomoć!“ Tako ostvaruju pravo glasa.

Tržište, produktivnost, rast, konkurentnost...
Zemlja je revna ploča.

Velike korporacije? Pograbna poduzeća.

Lijepo je kad čovjek ostane dijete. Samo da ne
sere.

Ljudi nauče slova sa 4-5 godina, a onda 40-50
godina ne nauče čitati.

Znanje stečeno na ulici puno je rupa.

O mrtvima se ne govori loše pa se to nadoknađuje na živima.

Dilema egocentrika: je li prije bilo jaje ili ja?

Prvi se želi lišiti svih želja. Drugi želi ostvariti sve želje. Koji je ambiciozniji?

Dvije vrste novinara: prvi pišu o problemima društva, a drugi su problemi društva.

Ako je sve jedno, onda je sve svejedno.

Aforizme pišem u postelji. Ja sam književna horizontala.

Pišem libreto za operu „Error s ovoga svijeta.“

Dobri vodiči su bakar, zlato, Vergilije...

U Pascalovoj knjizi „Misli“ poglavlje „Bijeda čovjekova“ ima 104 stranice, a „Biljezi čovjekove veličine“ 39 stranica.

Svaka prodana duša si umišlja da je Faust.

Kada pisac simulira dubinu, čitatelj se davi.

Našao sam se u aforizmu – reče mi veseli,
žalosno netaleantirani aforističar. Kao objekt? –
pitam.

Netaleantirani aforističar uspijeva u jednoj rečenici
izmoriti tekst.

Baš nešto kontam...da sam živio od pisanja koliko
bih već dugo bio mrtav.

U mrtvačkom kovčegu, Čehovljev „čovjek u
futrolji“ je došao na svoje.

Filozofija je na koljenima. I Kierkegaard je soren.

Ne treba biti samo samoironičan. Treba misliti na sve ljude.

Od štiva o dvanaest apostola oporavljam se štivom Dvanaest stolica.

Nema osjećaj za tragično, a piše tragedije. Nema smisla za humor, a piše komedije. To znači biti profesionalac.

Čitanje je škola pisanja.

Čehov nije imao sestru pa si je napisao tri.

Satira je protumračna obrana.

Dragi su mi oksimoroni „zimsko ljetovanje“, „živi leš“, al' najdraži mi je „narodna mudrost“.

U totalitarnom sustavu pisac igra igru pismo-glava.

Dupelizac je dokazani čovjekoljubac.

On se tako lukavo probija u književnom svijetu da bi mu na kraju svake knjige trebala stajati bilješka o liscu.

Duram u molu.

Reče mi mlada gospođa: „Imate 65 godina?!
Ne bih vam dala.”

Što me briga za ženinog ljubavnika. Nije moj.

Navikao sam se da samo poslije seksa zapalim cigaretu. Tako sam prestao pušiti.

Brak? Tek dvoje ljudi, a uvijek neka gužva.

Uzalud trud logopeda. Ona ne zna reće ne.

Za bivšeg muža s prezirom kaže „konj” dok za sadašnjeg s ponosom ističe „učitelj jahanja”.

Pišem neke erotske stvari. Po sjećanju.

Samo ja znam sebi skuhati kavu. Coffee to ego.

Više ne idem u kasino. Kocka je bačena.

Osjećam se kao kralj otkako mi je zubar stavio krunu.

Naš atletičar je u trci na 800 metara ostvario polovičan rezultat. Pretrčao je 400 metara.

Centarfor tima je narkoman. On je naša udarna igla.

Pozvali su me na razgovor o simbolici kruha i vina. Obećao sam doći ako bude pršuta i sira.

Upucani u narodnjačkom klubu umro je s
pjesmom na usnama.

Ako Srbija uđe u NATO, NATO će joj oprostiti što
ju je tukao.

Uključit ću se u raspravu o opasnom virusu. Ni ja
o tome nemam pojma.

Televizori se više ne popravljaju. Ni gledatelji.

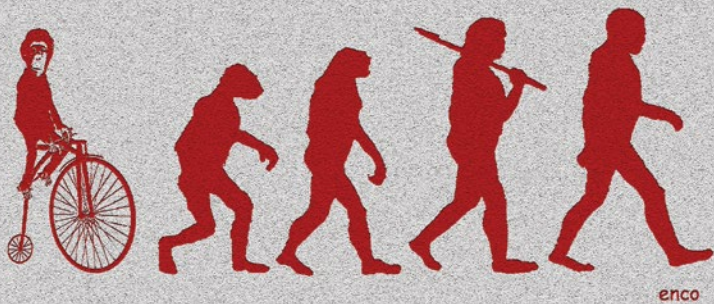
Otkako radim od kuće, najteže mi je na vrijeme
doći na posao.

Upoznao sam samoga sebe. Ništa posebno.

Sve si mislim... danas ću, sutra ću... pa čvrsto
odlučim, sutra ću.

Nana mijesi pitu. Nanotehnologija.

Ponekad mi ponešto ide na živce vrlo često.

Jednorozzi

To je jezik roda moga!

Petar Preradović

Oltarjmeri.

Klerikature.

Milosrditi.

Celibatinaši.

Relikviozni.

€uharistija.

Biskupnja.

Bratovilište.

Bogogojazni.

Siromnoštvo.

Skršćanstvo.

Varavoučenije.

Megalonanija.

Hitkler.

Nastradamus.

Menažderi.

Agrokorčina.

Kancelarogeno.

Državotvor.

Gradomračelnik.

Hercegonomaši.

Vanzemljaci.

HAZUminati.

Uljudbačina.

Kredidebilitet.

Inaugurancija.

Glamurgrozno.

Jadnoumlje.

Kanibalkanizam.

Konjsenzus.

Fejkalije.

Hejterijeri.

Diogenije.

Petparatetičari.

Kaoegzistencija.

Fukaralica.

SADgresori.

Oglobalizacija.

Anallitičar.

Infomanka.

Woodooinstalater.

Nadrirealizam.

Tupandemija.

Mizantropologija.

Bilješka o piscu

Jandre Drmić (1955 - ?) rođen je u Bosni i Hercegovini u seocu Vrilu, malom kao aforizam, u općini Duvno, a (za) sada Tomislavgrad. Poslije potopa obiteljskog polja i stvaranja umjetnog jezera Buško blato (daje svoj doprinos elektrifikaciji) biva, već kao osmogodišnjak, žrtvom strahotnog komunističkog režima koji ga lansira iz mekog, zavičajnog blata te s obitelji aterira na tvrde, kamene ulice Splita gdje, učeći hodati po tom čudnom terenu, završava osnovnu i srednju školu. Od škole ima još i diplomu Filozofskog fakulteta u Zadru. Pedeset i pet godina proveo je u učionici, što kao neambiciozni učenik, što kao, ako nije preambiciozno reći, učitelj... u Postirama na Braču, Splitu i Zagrebu.

Od 1993. živi u Zagrebu, oženjen Gordanom rođ. Milković, profesoricom kojoj je bio suradnik na dva kapitalna djela: Darko i Dora.

Objavljivao je u tiskanim i elektroničkim medijima, najviše u „Slobodnoj Dalmaciji“, „Nedjeljnoj Dalmaciji“ i elektroničkom „Daylineu“.

Objavio je, sve u vlastitoj nakladi, knjige aforizama:

Plodovi mora (Zagreb, 2008.)

Aureole na sniženju (Zagreb, 2010.)

Maslinarstvo u Eskima (Zagreb, 2013.)

Optimisti iz Sodome (Zagreb, 2016.)

Skeptička jama (Zagreb, 2018.)

Kalambure baruta (Zagreb, 2021.)

Zastupljen je u mnogim antologijama, tiskanim u Hrvatskoj, Srbiji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Makedoniji i Rumunjskoj.

Dobitnik je čak i par nagrada i priznanja od kojih valja izdvojiti ono jedne čitateljice koja njegove knjige drži u WC-u i svaki dan počinje čitanjem par aforizama.

Malo piše, puno čita.

Ova knjiga je objavljena uz potporu neorganiziranog, neregistriranog, neopečaćenog, ali postojećeg bratstva ljubitelja satire, bratstva koje kao duh nad vodama lebdi iznad poplava stvarnosti. Članovi ovog duševnog društva, dizajnerica Maja Pauković, pisac Viktor Ivančić, slikar Mario Jurjević i karikaturist Josip Enco Kovačević svojom kreativnošću su podigli ovu knjigu i pristupom „sve džaba“ autoru, vlastitonakladniku, bez kune naknade, bez ikakvih drugih zahtjeva, dobrono olakšali objavljivanje.

HVALA IM!

